האדון הנכבד והעגלון הנס

הונגריה 1887

היה פעם, אינני יודע איפה, אדם זקן ועשיר נורא. כשמת קברו אותו בבצורה מכובדת, אבל כנראה לא טוב מספיק, כי הוא התחיל להתהלך כרוח רפאים. תפילות וטכסים רבים נערכו לעילוי נשמתו, אך דבר לא עזר. רוח הרפאים חזרה תמיד והפחידה את כולם, עשתה רעש גדול ויושבי הבית והשכנים התחילו להשתגע מרוב פחד.
הדבר הציק במיוחד לאלמנתו, אישה הנכבדה, שלקחה את הדבר מאוד ללבה ופעם אמרה במטבחה "אבוי, מדוע בעלי זכרונו לברכה לא יכול למצוא מנוחה ולהניח לנו. מאז שנפטר אינני יכולה לישון בלילה!"
"הי! אני יודע מה לעשות אם גבירתי הנכבדה תרשה לי" אמר העגלון, הנס הזקן, ששמע זאת "אני זקוק רק למאה גולדן וארון מתים יפה למשך יומיים. אשכב בארון וגבירתי הנכבדה תניח אותי שם, ליד האדון הנכבד באדמה. אז אוכל להבין מדוע האדון הנכבד המסכן מתהלך עדיין כרוח רפאים."
הנס הזקן היה משרת נאמן של הבית, והוא גדל יחד עם האדון, והאלמנה העריכה אותו מאוד. לכן היא נתנה לו את מאה הגולדן ואף אמרה שיוכל לשמור אותם לעצמו אם רק יצליח במשימתו. היא גם ציוותה להכין ארון מתים כפי שדרש.
הנס טמן את הכסף באורווה, נשכב בארון והניחו אותו בקבר, ליד האדון המת.
הוא שכב שם בשקט וכשהגיעה שעת חצות הלילה שמע איך מכסה הארון של האדון מתרומם. בלי לחשוב רגע הוא פתח גם את מכסה של הארון שלו. האדון התיישב, וכך גם הנס. האדון יצא מהארון, וכך עשה גם הנס.
"איך הגעת הנה, הנס?" שאל האדון, כשהם עמדו כך זה מול זה.
"בדיוק כפי שאתה הגעת, אדוני הנכבד לשירותך בכבוד. מתי וקברו אותי."

"ולאן תלך עכשיו?"
"כמוך, אדוני הנכבד, לשירותך בכבוד."
"אבל אני הולך לבית, יש לי שם דברים לסדר."
"כך גם לי, אדוני הנכבד, לכן אינני יכול למצוא מנוחה בקבר."
"אבל איזה עניינים יש לך לסדר בבית, הנס?"
"העניין הוא כזה, אדוני הנכבד, תמיד לשירותך בכבוד, היה לי סכום כסף קטן וטמנתי אותו באורווה, ועכשיו אני רוצה לבדוק האם הוא עוד שם."
"כן, גם לי יש בעיה כזו. אז בוא ונלך ביחד."
ושניהם יצאו לדרך. הגיעו לפני השער, האדון עבר פנימה דרך חור המנעול וקרא אחריו "בוא כבר, הנס!"
"הו, אדוני הנכבד, אינני יכול. חור המנעול צר מדי בשבילי."
האדון שם את ידו על המנעול ופתח אותו והנס נכנס פנימה, אבל אז נד האדון בראש ואמר "הנס, הנס, זה לא מוצא חן בעיניי. אינך מת בכלל!"
"איך לא מת, אדוני הנכבד? בוודאי אני מת, אבל עוד לא הבשלתי ולכן נשאר עלי עוד קצת גוף."
הם הלכו דרך החצר והאדון אמר "בוא, נכנס קודם לבית ונפחיד את הנשים."
את הדרך למטבח עשה האדון שוב דרך חור המנעול והנס היה צריך לפתוח את הדלת, כי אחרת לא יכול היה להיכנס.
"הנס, הנס" אמר שוב האדון בנענוע ראש "זה לא מוצא חן בעיניי. אינך מת."
והנס ענה כמו קודם "לא מת, אדוני הנכבד? אבל אני מת לגמרי, אלה עוד לא עבר זמן מספיק ונשאר לי עוד קצת גוף."
עכשיו הם הורידו סירים ומגשים, צלחות, מחבתות וקערות מהקירות, כפות מהארון, זרקו את הכל על הארץ ועשו רעש כזה שאף אחד בבית לא יכול היה לישון. אלא מה שזרק האדון על הארץ נשאר יפה ושלם ומה שזרק הנס, נשבר לאלפי חתיכות.
ושוב נענע האדון בראשו "הנס, הנס, זה לא מצה חן בעיניי. אינך מת!"
"לא מת, אדוני הנכבד? בוודאי מת, אני מת לגמרי, אבל עוד לא עבר מספיק זמן והיד שלי עוד קצת

כבדה."
משם הם הלכו לחדר והתחילו להפוך שולחנות וכסאות וכשיושבי הבית מרוב פחד כבר לא ידעו איפה הם נמצאים השניים ירדו למרתף. שם שם האדון יד על אחד החביות והיא זזה ממקומה ותחתה התגלה סיר מלא זהב.
"אך, הנס" נאנח האדון "הנה מכאן בא כל הסבל שלי. על הזהב הזה מונחת קללה כי זה אוצר היתומים ואלמנות. וכל זמן שהוא לא יוחזר לעניים ולאומללים האלה, לא אמצא מנוחה בקבר שלי. הו, הכל לשווא כי איש לא יודע על הזהב הזה."
הוא נד בראשו וסיר הזהב שקע שוב באדמה. ושוב שם את ידו על החבית והיא חזרה למקומה.
"ועכשיו בוא ונראה מה עם העניין שלך, הנס" אמר האדון.
הם הלכו לאורווה. שם הנס לקח מעדר וגילה את מאה הגולדן שקבר באדמה. והאדון שוב נד בראשו "הנס, הנס, זה לא מוצא חן בעיניי. אתה לא מת. הרי מספיק היה שתניף את ידך, והכסף היה עולה על פני הקרקע בעצמו."
"איך אני לא מת, אדוני הנכבד? רק עוד לא עבר מספיק זמן ולא למדתי עדיין איך צריך לנהוג." והוא כיסה את הכסף שוב בעפר.
"מהר, מהר, הנס" אמר האדון "עוד מעט שעה אחת ואנחנו חייבים לשוב ולשכב בקברים שלנו."
"אני כבר בא, אדוני הנכבד. רק עוד רגע אחד ואני אפחיד עוד קצת את האנשים. אשבור עוד כמה קערות."
והנס חזר למטבח והתחיל לשבור שם עוד קערות וצלחות ועשה רעש איום ונורא.
והאדון קרא שוב "אם לא תבוא עכשיו, הנס, אשאיר אתך כאן ואלך לי, כי כבר הגיע הזמן."
אבל הנס לא רצה יותר, אלא שהאדון יעזוב אותו ולכן קרא "אני בא, אדוני הנכבד! אני בא כבר!"
והוא לא זז מהמטבח עד שהשעון צלצל את השעה אחת והאדון נעלם בתוך הקבר שלו.
עכשיו העיר הנס את כל אנשי הבית, ולא קשה היה הדבר, כי ממילא הם לא יכלו לישון מרוב הרעש.
הוא סיפר את הכל שהתרחש והגברת הכבודה לא רצתה כבר לחכות עד הבוקר, אלא ירדה למרתף

עם כל האחרים.
במאמץ רב הזיזו את החבית ואחר כך חפרו עמוק עד שהגיעו לסיר עם הזהב. כבר למחרת בבוקר הגברת הכבודה מסרה את הזהב לעניים ויתומים שלהם הוא היה שייך. הנס קיבל את מאה הגולדן שלו ועוד תשר מכובד.
אחרי כל זה האדון הנכבד לא הופיע ולא הפחיד יותר, ורק עוד פעם אחד בא אל הנס כרוח רפאים ואמר לו "הנס, הנס, רימית אותי! אבל אני מודה לך מאוד, בחור אמיץ, כי עשית לי טובה גדולה. עכשיו אני יכול לשכב במנוחה."